

Leikattu raaja tuntee kaukaa
Puolan jolla muisto sitä lepuuttaa
Ei leikattu kätesi enää leikkaa viljaa
Leikkaapa miestä mielessä hiljaa

Vanhat haavat aukeaa
Verta vaan ei valu pisaraakaan

Leikattu raaja tuntee kaukaa
Kuoleman tulevan kulman takaa
Ei niittäjän kädet enää niitä kauraa
Niiden töille raakkuen nauraa

Vanhat ruumiit raukeaa
Kuolema vaan ei tulekaan

Ne sanat jotka perässä toistettiin
Veivät koetellun ihmisyyden näiden kasvojen takaa
Kirkkomaan kaatuneen aidan taa multiin
Eikä se sieltä näiden silmien katseeseen palaa
Vieraat sanat, tutut valat
Vihtahousun sorkkajalat
Painaa kulkemaani tiehen sinetin
Maailmalle kuolleen nimeämme mietin

Leikattu raaja tuntee kaukaa (muisto sorkasta)
Kuin niitetty mies muistelee launaa
(väijyy silmänurkassa)
Melkein muistan tehneeni kuolemaa
(pakenee tarkkaavaa katsetta)
Hulluutta luulla olleensa silloin elossa
(kuin oman nimen kaiku tuulessa)

Vanhat muistot verestää
Muusta kivusta aika jättää
(ei maatuva mies omaisten kukkia kaipaa, vaan sukuhaudalle käyvät täh
kämpäät)

Ne sanat jotka perässä toistettiin
Veivät koetellun ihmisyyden näiden kasvojen takaa
Kirkkomaan kaatuneen aidan taa multiin
Eikä se sieltä näiden silmien katseeseen palaa
Ne nimet jotka perhon verellä kirjoitettiin
Ja siniliekille naitettiin savi-ihmisiltä turvaan
Hengen astioilta matkalla manan hoviin
Josta katseet ja tietämättömät puhuvat pelkkää pahaa
Vieraat sanat, tutut valat
Painaa kulkemaani tiehen sinetin
Elävää nimeämme ylistää siitin